

[Krag.]

lade Afsnit I omsætte til Lov? Foreløbig skulde jo saa Konverteringen omfatte Landkreditforeninger, og jeg vil gerne stærkest muligt understøtte Ønskeligheden af, at man her kunde faa baade Østifternes Kreditforenings Laan i Landbrugsejendomme og Fyns Kreditforenings tilsvarende Laan med, saaledes som det er antydet fra Nationalbankens Side.

Naar man nu spørger: Hvorfor vil da Venstre ikke være med til at gennemføre den Rentetilskudsordning, der er stillet Forslag om i Lovforslagets Afsnit II, ja, saa kan jeg sige, at Grundene dertil er flere — jeg har været inde paa nogle af dem allerede ved Sagens første Behandling. For det første er et stort og meget talrigt Udsnit af Landbruget imod disse Bestemmelser; man kræver sin Ret, man kræver ikke Understøttelse, og derfor bør Erhvervet ikke paatvinges en saadan. For det andet, og det er vigtigere, hjælper Forslaget somme og ikke andre, og derigennem vil det bidrage til, at øge Uligheden inden for Erhvervet. Man henviser dem, der endnu har Ressourcer at ty til, til at leve videre og forbruge Resterne, indtil ogsaa, de er sunket ned i den Fattigdom, der omsider gør dem understøttelsesberettigede. Foranstaltninger af denne Karakter hjælper ikke Erhvervet til lysere Kaar, de har til syvende og sidst til Enderesultat at gøre alle lige fattige, de stimulerer ikke til øget Indsats, men til det modsatte.

Dernæst skaber dette Forslag efter vor Opfattelse et falsk Grundlag for den endelige Gældssanering, fordi det bygger denne, som jeg allerede har nævnt, paa de bestaaende Tilstande, uændrede indtjeningsmæssige, rente- og skattemæssige Tilstande, som ikke gør det muligt at skelne mellem, hvad der kan og hvad der bør staa, og hvad der muligvis maa falde. Saneringen maa efter vor Opfattelse bygge paa forøget Indtjeningsevne, paa Konverteringen, paa Gennemførelse af Formindskelse af Skattebyrden, thi hvis dette ikke sker, vil det være umuligt at tage reelt og ligeligt Hensyn til Kreditor og Debitor, umuligt at sikre, at ikke et større Antal Landbrugere end nødvendigt kommer ind under Gældssaneringsordningen, og at ikke et større Antal Kreditorer end fornødent kommer ud for at lide Tab.

Og dernæst: Hvorledes vil man bringe denne Renteunderstøttelse til at ophøre, hvis der ikke sker afgørende Ændringer i den økonomiske Verdenspolitik? Og, som sagt: At opretholde et Landbrug paa

Understøttelsesgrundlag er dog i Længden i saa vel erhvervsmæssig som økonomisk Henseende en Urimelighed og en Umulighed. Jeg spørger: Hvis Forrentningsprocenten i 1936 ikke overstiger 3,2, hvad vil man saa gøre? Ja, saa maa der naturligvis fortsættes til 1938, men hvad saa? Hvis Konjunkturerne ligger paa tilsvarende Maade, som Tilfældet er paa nærværende Tid, vil Vanskelighederne være de samme som nu, og derfor siger vi, at de Kræfter, som vi i Øjeblikket raader over, maa sættes ind paa en Forøgelse af Indtjenings- evnen paa Hjemmemarkedet og en Formindskelse af Ejendomsbyrderne, det gælder ikke blot til Amter, men ogsaa til Sognekommuner, og der maa føres en Politik, som nedsætter de offentlige Byrder som Helhed, hermed ogsaa Landbrugets. Der maa føres en Politik, hvad jeg allerede tidligere har været inde paa i denne Sal, som skaber øget Pengerigelighed med faldende Diskonto og dermed naturligt følgende Rentelettelse. Her kommer det naturligvis i første Række an paa Udlaansrenten. Der er i vide Kredse ytret Utilfredshed med, at Udlaansrenten ikke er faldet i tilsvarende Grad, som Indlaansrenten i Henhold til Lovgivningsbestemmelser er blevet nedsat. Utvivlsomt har mange Pengeinstitutter gjort deres yderste, men der klages over andre, og jeg har et stigende Indtryk af, at man i Befolkningen har den Opfattelse, at man ikke naar ned til et rimeligt og taaleligt Renteniveau, uden at der bliver lagt et Loft over Udlaansrenten — og i saa Henseende kan man jo henvise til, at man i Norge har Lovgivningsbestemmelser, som aabner saadanne Muligheder. Vi for vort Vedkommende er aldeles ikke blinde for de Vanskeligheder, der knytter sig hertil, men paa den anden Side: blive ved paa den Maade, som Regeringen her foreslaar det, at træffe Bestemmelser til Reduktion af Indlaansrenten for Indlaanere, medens Udlaansrenten bliver staaende uændret, det lader sig ikke gøre, det vil øge den berettigede Utilfredshed, som paa dette Omraade hersker i Befolkningen. Baand, som jeg ogsaa før har nævnt, paa Erhvervslivet, lagt gennem Importregulerings- og Valutabestemmelser, maa slækkes, og vi mener, at Papirkronens Værdi maa tilpasses efter Erhvervslivets Behov. Dette føler vi os overbevist om er Vejen, og uden om den kommer heller ikke den høje Regering i det lange Løb, for, som sagt, først naar denne Vej er gjort farbar, kan der paa et reelt Grundlag sættes ind med Gældssaneringen, og først da kan, hvad der ogsaa er en Nødvendighed,